

begge Parter, idet man erkendte, at det i Virkeligheden, i hvert Tilfælde indtil videre, var Vilkaaret for, at en saadan Institution kunde virke efter sin Hensigt. Forholdet ligger jo med Hensyn til den tvungne Voldgift saaledes, at begge Parter, baade Arbejdsgiver og Arbejder, staar bestemt imod, hvad der ganske tydeligt fremgaar af Arbejdskommissionens Betænkning. Det siges deri af et Mindretal paa 14 Medlemmer, hvoriblandt Arbejdsgivernes Repræsentanter findes, at man er Modstandere af de radikale Mæglingsforslag om tvungen Voldgift af følgende Grunde: „at Erfaringerne fra den tvungne Voldgift i Norge efter Mindretallets Mening har været meget uheldige, at Voldgiftsinstitutionens blotte Eksistens vil medføre Fare for, at den Part, der under den givne Situation mener at have Interesse i at fremkalde en Voldgiftskendelse, benytter sin Magt til at etablere en saadan samfundsvigtig Arbejdsstandsning, at Regeringen ikke vil kunne forsvare at undlade at bringe Sagen ind for Voldgiftsretten, og at Voldgiftskendelsen vil virke højst ulige overfor de to Parter“. Og Arbejdernes Repræsentanter, der ogsaa er ubetingede Modstandere, holder fast paa det, som ogsaa her gentagende er kommet til Orde, nemlig Retten til ubetinget at vægre sig ved Arbejde paa andre Vilkaar end dem, man selv har godkendt. Man kan være uenig med Arbejdsgiverne i deres Ræsonnement, man kan være uenig med Arbejderne i deres, man kan hævde, at det i Virkeligheden er en Tanke, som ikke tager Hensyn til Samfundet, ja somme vil maaske endogsaa finde det samfundsfjendtligt, naar man kræver Ret til under alle Omstændigheder at udnytte sine organisatoriske Kampmidler fuldt ud uden Hensyn til, hvilken Skade Samfundet derigenem lider, men saa længe Parterne nu en Gang har den Opfattelse, hvorledes da bøje dem ind under et Diktat som det, her er Tale om at Samfundet skulde give, og derpaa med dette som Grundlag tilvejebringe frugtbare Arbejdsforhold, Vilkaar og Tilstande, som kan fremme Produktionen? Jeg vilde ønske, om det var muligt, at man kunde det, men jeg kan fremdeles ikke nægte, at jeg i højeste Grad tvivler derpaa.

Nu sagde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at vi lever herhjemme under Produktionsvilkaar, der paa et enkelt Punkt gør os overordentlig saarbare, nemlig naar Talen er om vor Landbrugseksport, og vi maa derfor sikre os mod Konsekvenserne af den Fare, der kan opstaa som Følge af

Arbejdsstridigheder. Men her peger jeg paa Samfundets Pligt til at hævde Arbejdets Frihed. Jeg tror, det er bedre end at tvinge Parterne til at arbejde i Henhold til Vilkaar, som tilvejebringes ved en Voldgiftskendelse. Dertil har vi fra Venstres og fra Regeringens Side søgt at give vort Bidrag ved det Forslag, der ligger paa Tingets Bord, som har været til første Behandling, og som er henvist til et Udvalg. Jeg er af den Opfattelse, at det kan underkommende Arbejdskonflikter, saaledes som det dog i nogen Maade var Tilfældet i 1925, blive nødvendigt, at man sikrer den frie Adgang til at udføre det Arbejde, som vor Eksport nødvendiggør, om de økonomiske Følger for Samfundet af Arbejdskampene ikke skal blive aldeles uoverskuelige. Det kan utvivlsomt blive nødvendigt; men Spørgsmaalet er blot: hvorledes vil Organisationernes internationale Samhørighed stille sig, hvilken Indflydelse vil den faa paa de Muligheder, der søges tilvejebragt, for at Eksportvaren kan komme ind paa det fremmede Marked? Vi saa sidste Gang det mest hensynsløse og det mest landskadelige Forsøg, som vor Produktion nogen Sinde har oplevet, blive gjort for at udslette Virkningen af en hævdet Arbejdsfrihed for dette bestemte Arbejdes Vedkommende. Derfor er jeg heller ikke saa vis paa, at man, uanset hvad man i saa Henseende foretager sig, enten man søger Arbejdet opretholdt ved Voldgiftskendelse, som Parterne er tvunget til at bøje sig ind under, eller ved en Ordning, der søger at sikre Arbejdsfriheden, naar synderlig meget længere, end hvis intet foretages, saafremt man ikke kan finde Tilslutning fra de Parter Side, som Sagen i første Række angaar med Hensyn til selve Arbejdets Udførelse.

Disse Bemærkninger gør jeg dog ikke, fordi jeg ønsker at lægge Forhandlingen om dette Forslag Hindringer i Vejen. Jeg gentager, som jeg allerede har sagt, at saa sikkert det er, at Arbejdskampe kan bringe Interesser i Fare, som langt, langt overskygger de Interesser, som Arbejdskampen drejer sig om, lige saa sikkert er det ogsaa, at hvis der fra Samfundets Side kan findes Vaaben, som i Farens Stund kan bringes til Anvendelse og afværge de Ulykker, som Kampen foranlediger, maa vi søge at drage disse Vaaben frem og skærpe dem saaledes, at de kan være virksomme, naar Kampen er inde. Da jeg forstaaer, det er Forslagsstillerne Hensigt med det foreliggende Lovforslag at etablere en fortsat Overvejelse af Sagen her i det høje Ting, en Overvejelse, som jeg finder meget naturlig, kan jeg jo